

פרק שמי

מה בפרשה: סיכום מותמצת של פרשת השבוע

משה ואהרן יוצאים וمبرכים את כל העם, ולפתחו אליהם רואים בפלא הגדול: "וירא כבוד ה' אל כל העם" • לאחר מכן מופיעים כל דברי המאכלות האסורות, ומפורטים החיות, הבהמות, העופות והדגים האסורים באכילה

"יהי ביום השמי" - להקמת המשכן "קרא משה לאהרן ולבניו ולזקנין ישראל". הוא מצוה על אהרן לחתת עגל לחטא - לרמז בזאת שכיפר לו ה' על חטא העגל, ועל בני-ישראל הוא מצוה לחתת שער עדים לחטא, עגל וכבש לעולה ושור ואיל לשלמים, וכן מנחה בלולה בשמן. כל זאת בתור "הכהנה", יعن "כי היום ה' נראה עליוכם".

בנין-ישראל מקיימים את הציווי - "ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה'". כולם עומדים ומחכים אר אהרן בווש לגשת להקריב את הקרבנות. משה אחיו מזרז: "קרב אל המזבח", כי לך נבחרת! אהרן מקריב את קרבנו ואת קרבן העם (כל סדר הקרבת הקרבן) "כאשר צווה ה'", ואחר שהוא מניח את שפורט לעיל על המזבח "וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטא והעולה והשלמים".

אחר-כך נוכנסים משה ואהרן אל האهل - מועד ללימוד את מעשה הקטורת. העם כולם מצפה לראות האם יעדרו כל העבודות וכבוד ה' ישבון במשכן - שכן שבעה ימים הקריב משה את הקרבנות ושכניה לא שרתה במשכן - והנה משה ואהרן יוצאים וمبرכים את כל העם, ואלו רואים בפלא הגדול: "וירא כבוד ה' אל כל העם".

הקרבנות נמצאים על המזבח, ועוד: "ו挺צא אש מלפני ה' ותأكل על המזבח את העולה ואת החלבים וירא כל העם וירונו ויפלו על פניהם".

נדב וביהו בני אהרן לוקחים את מחותთיהם ושמים עליהם אש וקטורת. הם מכנים את המחותות לתוך קודש- הקודשים ובכך מקטירים קטורת שלא ברשות. עונשם מההר לבוא: "ו挺צא אש מלפני ה' ותأكل אותם וימתו לפני ה'".

משה מוחם את אהרן: "הוא אשר דבר ה' בקרובי אקדש ועל פניו כל העם אכבד". הוא קורא לבני-הදודים של הנפטרים ומצוה עליהם להוציא את הגוויות מקודש הקודשים (שכן גופם נשאר שלם ורק אבריהם הפנימיים נשרפו על ידי שני חוטים של אש שנכנסו לחוטמיהם). כל העם מתאבל על מותם של בני אהרן.

ה' מתגלה אל אהרן ומצוהו על זהירות יתרה שיש לנוהג בשתיית יין לפני כניסה לעבודה בקודש. עתה לומדים בני ישראל על המותר להם באכילה ועל האסור.

מן הbhמה

"כל מפרשת פרשה ושותעת שע פרסota, מעלה גרה בהמה אותה - תאכלו". אולם ישנים יוצאי דופן אוטם אסור לאכול, והם: הגמל השפן והארנבת שמעלי גרה הם ואינם מפריסים פרסה, והחזיר שמאפריס פרסה ואינו מעלה גרה. כל אלו האסורים באכילה נבלתם מטמאת.

מן הדגים ("מכל אשר במים")

פרק שמי

"כל אשר לו סנפיר וקשקשת בימים ובנהלים אותם תאכלו" אולם אלו שאין להם סנפיר וקשקשת אסורים הם לאכילה.

מן העוף

כל העופות מותרים באכילה כל עוד הם אינם מסווג הדורסים כגון הנשר הפרס והעזניה. כאן מונה התורה רשימה של כל העופות האסורים באכילה. שרכי העוף אסורים באכילה חוץ מאותם שיש להם ארבעה רגליים והם מנתרים על הארץ, כגון החרגול והחגב.

שרץ הארץ כגון החולד העכבר וכיוצא בהם טמאים הם לכם והנוגע בהם אחר מותם יטמא עד הערב. שרצים אלו שנפלו לתוכן כלים או על מים או אוכל מטמאים הם את הנוגע בהם. כן דיןה של בהמה מטה שגופה מטמא. "ו�택דשתם והייתם קדושים כי קדוש אני".

" зат תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרומשת במים ולכל נפש השורצת על הארץ, להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל".

מקור: maale-adumim.com